

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ГАЙДАЙ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 18949/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Гайдай проти України”

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста , Голова,
п. І. Кабрал Баррето,
п. В. Буткевич,
п. А. Мулароні,
п. Е. Фура-Сендстрьом,
п. Д. Йочієнс,
п. Д. Поповіч, судді,
та пані С. Долле, Секретар секції,

після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,
вносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 18949/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянами України: паном Миколою Михайловичем Гайдаєм (далі – перший заявник) та паном Миколою Миколайовичем Гайдаєм (далі – другий заявник) 30 травня 2003 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги будуть розглядатись разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Перший заявник народився у 1951 році та проживає у місті Жовті води, Україна. Другий заявник народився у 1980 році і проживає у місті Жовті води, Україна. Оба заявники були працівниками державного підприємства „Електрон-Газ” (далі – ДПЕГ), 99,96 % майна якого належить державі.

A. Рішення, винесені на користь першого заявника.

5. Рішеннями від 9 березня та 21 грудня 1999 року Жовтоводський міський суд (далі – міський суд) зобов'язав ДПЕГ сплатити першому заявнику заборгованість з заробітної плати у загальній сумі 4 118,15 грн. (приблизно 673 ЄВРО).

6. У квітні 1999 року та січні 2000 року, відповідно, Жовтоводський відділ державної виконавчої служби (далі – державна виконавча служба) розпочала виконавче провадження щодо вищевказаних рішень.

Б. Рішення, винесене на користь другого заявника

7. 29 грудня 1999 року міський суд зобов'язав ДПЕГ сплатити другому заявнику заборгованість з заробітної плати у сумі 1 164,00 грн. (приблизно 190 ЄВРО).
8. 17 січня 2000 державна виконавча служба розпочала виконавче провадження щодо вищевказаного рішення.

В. Виконання рішень, винесених на користь заявників

9. Листами від 2002 та 2003 років державна виконавча служба повідомила заявників, що рішення винесені на їх користь не можуть бути виконанні в зв'язку з великою кількістю виконавчих проваджень щодо стягнення коштів з боржника, а також в зв'язку з зупиненням примусового продажу майна, що належить ДПЕГ, внаслідок дії мораторію на примусову реалізацію майна державних підприємств, введеного Законом від 29 листопада 2001 року.
10. 21 грудня 2004 року державна виконавча служба закінчила виконавчі провадження відносно виконання рішень на користь заявників, оскільки присудженні їм кошти були виплачені у повному обсязі.
11. Відповідно до інформації, наданої заявниками, рішення були виконані 22 грудня 2004 року.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Національне законодавство викладене у рішенні у справі „Ромашов проти України” (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

13. Заявники скаржились на неспроможність державних органів в належний строк виконати рішення міського суду від 9 березня, 21 та 29 грудня 1999 року. Вони посилались на п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1, які передбачають таке:

п. 1 статті 6

«Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків ... має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. ...»

стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.»

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

14. Уряд надав такі ж заперечення щодо статусу жертви заявників та не вичерпання заявниками національних засобів захисту, які Суд вже відхилив у рішенні по справі „Ромашов проти України” (див. вищевказане рішення по справі „Ромашов проти України” пп. 23-33). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих же підстав.
15. Суд доходить висновку, що заява порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

II ЩОДО СУТІ

16. У своїх зауваженнях Уряд наполягав, що у цій справі не було порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 (так як і у справах „Ромашов проти України” п. 37; „Войтенко проти України”, рішення від 29 червня 2004 року, № 18966/02, п. 37).
17. Заявники не погодились з цим твердженням.
18. Суд зазначає, що рішення міського суду від 9 березня, 21 та 29 грудня 1999 року залишались невиконаними більш ніж п'ять років і вісім місяців та чотири роки і одинадцять місяців, відповідно.
19. Суд нагадує, що вже встановлював порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 у справах, які порушували такі ж питання як і у цій справі (див. наприклад вищевказане рішення у справі „Войтенко проти України” пп. 39-43 та пп. 53-55).
20. Дослідивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту або аргументу, які б переконали Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, п. 1 статті 6 Конвенції та стаття 1 Протоколу № 1 до Конвенції було порушено.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію”.

A. Шкода

22. Перший заявник просив відшкодувати матеріальну шкоду у сумі 2 729,61 грн. (приблизно 447 ЄВРО) та нематеріальну шкоду у сумі 3 000,00 ЄВРО.
23. Другий заявник просив відшкодувати матеріальну шкоду у сумі 1 126,99 грн. (приблизно 185 ЄВРО) та нематеріальну шкоду у сумі 1 000,00 ЄВРО.
24. Уряд не заперечував суми, які заявники просили відшкодувати з огляду на нематеріальну шкоду.
25. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує першому заявнику загальну суму компенсації матеріальної та нематеріальної шкоди у розмірі 3 000,00 ЄВРО та другому заявнику загальну суму компенсації матеріальної та нематеріальної шкоди у розмірі 1 000,00 ЄВРО.

Б. Витрати

26. Щодо цього заявник не надав жодних скарг в межах встановленого строку, відповідно, Суд нічого не присуджує.

В. Пеня

27. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення ст. 1 Протоколу № 1 до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним, відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити першому заявнику 3 000,00 ЄВРО (три тисячі ЄВРО) та другому заявнику 1 000,00 ЄВРО (одну тисячу ЄВРО) з огляду на матеріальну та нематеріальну шкоду; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявників.
 - (б) у випадку невиконання чи несвочасної виплати державою-відповідачем належних заявникам сум на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку, плюс три відсотки з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Долле
Секретар секції

Ж.-П. Коста
Голова секції